

De foreslåede bestemmelser i § 16a, stk. 3-7, fastsætter fra hvilket tidspunkt et krav på indbetaling (en fordring) fra og et krav på en udbetaling (et tilgodehavende) til virksomheden påvirker saldoopgørelsen, samt hvornår de faktiske ind- og udbetalinger til dækning af sådanne fordringer og tilgodehavender påvirker saldoopgørelsen.

I stk. 3 fastslås tidspunktet for, hvornår et krav på en ind- eller udbetaling kan vises (konteres) på skattekontoen. At en ind- eller udbetaling vises/konteres betyder, at det ved opslag via den online-adgang, der etableres, vil fremgå af skattekontoen, hvilke fordringer eller tilgodehavender der allerede er opgjorte, og som forfalder til betaling indenfor nær fremtid. Fordringer kan således vises på skattekontoen fra det tidspunkt, hvor virksomheden har foretaget den angivelse, der ligger til grund for fordringen, eller på det tidspunkt, hvor fordringen på anden vis med sikkerhed kan opgøres. Der kan f.eks. være tale om en situation, hvor der ikke er sket angivelse, men hvor opgørelsen af en fordring beror på en kontrol af virksomhedens forhold.

Når det anføres, at en fordring (eller et tilgodehavende) skal kunne opgøres med sikkerhed, er det ikke ensbetydende med, at det krav, der ligger til grund for fordringen, ikke på noget efterfølgende tidspunkt vil kunne omgøres. Formuleringen er alene udtryk for, at det pågældende krav skal bero på virksomhedens egen angivelse eller en anden form for »sikker«, opgørelse og ikke blot være udtryk for et simpelt skøn.

I stk. 4 fastslås det, at et krav (en fordring) på en virksomhed først påvirker (debiteres) saldoopgørelsen – og dermed også påvirker renteberegningsgrundlaget – fra den sidste rettidige betalingsdag for det pågældende beløb. Indtil dette tidspunkt vil beløbet (hvor det er muligt) blot være vist (konteret) på skattekontoen. At der først beregnes renter fra den sidste rettidige betalingsdag er i overensstemmelse med den gældende praksis.

Stk. 5 indeholder bestemmelse om, at den til et krav knyttede indbetaling påvirker (krediteres) saldoopgørelsen fra den dag, hvor virksomheden foretager indbetaling, dvs. den dag, hvor virksomheden (fysisk) indbetaler det pågældende beløb i pengeinstitut, bank eller direkte hos skattemyndighederne. Foretages betalingen elektronisk anses betalingen for sket den dag, hvor beløbet hæves fra virksomhedens konto. Det skal bemærkes, at elektroniske indbetalinger, f.eks. betaling via homebanking, skal ske indenfor det pågældende pengeinstituts (elektroniske) åbningstid den dag, hvor betalingen ønskes registreret. En indbetaling foretaget efter lukketid - dvs. efter det elektroni-

ske betalingssystems nedlukning den pågældende dag - vil således først blive hævet fra virksomhedens konto og dermed også først påvirke skattekontoens saldoopgørelse den efterfølgende dag. Den foreslåede bestemmelse er i overensstemmelse med gældende praksis for, hvornår betaling anses for at være sket.

Stk. 6 og 7 fastlægger tidspunktet for, hvornår henholdsvis et krav på udbetaling til virksomheden (et tilgodehavende) og den hermed forbundne faktiske udbetaling i praksis påvirker (henholdsvis krediteres og debiteres) saldoopgørelsen.

En virksomheds tilgodehavende, som følger af en negativ angivelse eller som skyldes tilbagebetaling af et for meget indbetalt beløb følger – jf. det foreslåede stk. 6 – de eksisterende regler herom i opkrævningslovens § 12. Dvs., at saldoen påvirkes (krediteres) den dag, hvor den negative angivelse er modtaget hos skattemyndighederne, eller for så vidt angår tilbagebetalinger som følge af en fejlprokrævning eller lignende fra den dag, hvor skattemyndighederne modtager virksomhedens meddelelse om, at der foreligger en fejlindbetaling.

Efter den foreslåede bestemmelse i stk. 7, påvirkes (debiteres) udbetalinger til virksomheden saldoopgørelsen på det tidspunkt, hvor den faktiske udbetaling finder sted, dvs. den dag, hvor beløbet overføres til virksomhedens nemkonto.

Reglerne om udbetaling af tilgodehavender er underlagt saldoprincippet og udbetaling af et tilgodehavende sker alene i det omfang virksomheden efter modregning af det pågældende tilgodehavende har en kreditsaldo, jf. bemærkningerne ovenfor til § 1, nr. 7.

I stk. 8 foreslås det, at hvor virksomheden har en debetsaldo, der er sammensat af flere forfaldne krav, anvendes en indbetaling fra virksomheden altid til at dække de ældste krav først. Der fastlægges hermed en dækningsrækkefølge, som ophæver det såkaldte øremærkningsprincip, hvorefter en skatteyder, der har flere restante fordringer, efter gældende praksis kan anvise, hvilken fordring en given indbetaling skal anvendes til dækning af. Som anført under de almindelige bemærkninger, afsnit 3.4, er ophævelsen af øremærkningsprincippet en væsentlig forudsætning for den automatiske modregning, som følger af saldoprincippet.

Som det fremgår af de almindelige bemærkninger under afsnit 3.4, skønnes øremærkningsprincippet at miste en stor del af sin relevans bl.a. som følge af den renteharmonisering, der sker som led i etableringen af skattekontoen.

I stk. 9 fastslås det, at beløb der oversendes til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden er un-